

Tolbetjent til den største Minister, anseer jeg det ikke for muligt, at man kan forlange, at vi alvorligt skulle støtte dette Forslag. Jeg gjentager det: naar de ærede Herrer dog havde bragt frem for os Noget i den Retning, som det ærede Medlem paa den anden Side (P. E. Olsen) nævnte, om en mangelfuld Administration, om en ualmindelig Lidspilbe, et for stort Lønningspersonale, for lidt præsteret Arbejde, et Omsvøbsdepartement hist og et Omsvøbsdepartement her, kort sagt, naar de vare komne med saadanne Kjendsgjerninger og Oplysninger, som gjorde det klart for Thinget, at man burde og maatte undersøge disse Forhold nærmere, saa stillede Sagen sig anderledes, end naar man i denne store Almindelighed vil foredre en Undersøgelse af et saa uhyre Omfang. Dette troer jeg er urigtigt, og jeg vil for min Person være de ærede Medlemmer taknemmelig, hvis de nu ville tage deres Forslag tilbage. Kan det iøvrigt være dem til nogen særlig Trøst, at det gaaer til 2den Behandling, ja, da maa jeg tilstaae, at om man stemmer derfor eller derimod, finder jeg ligegyldigt, thi jeg troer ikke, at Sagen kan komme videre. Jeg tillod mig før, da jeg maaskee ikke var ganske i den strenge Orden, at gjøre nogle Bemærkninger, men da det ikke fra den høitærede Ministers Side er noget Tegn til, at han ønsker at inblade sig videre paa dette Punkt, skal jeg afholde mig fra hyderligere Bemærkninger i saa Henseende.

B. Christensen: Den ærede Taler vil vist ikke selv vente, at Forslagsstillerne — idetmindste er det Tilfældet med mig — ville være meget modtagelige for hans Indvendinger. Jeg kan ikke følge ham i hans Opfordring om, at vi skulle tage vort Forslag tilbage. Han har udtalt en meget stærk Dadel over det, og jeg troer, at hvorledes man end stiller et Forslag, der ikke vinder hans Bisald, vil Dadelen ikke udeblive. Kun i eet Punkt vil jeg med Alvorlighed imødegaae ham, og det er, naar han vil gjøre gjældende her i denne Sal, at Grundlovens § 46 ikke er praktisk anvendelig, fordi vi ikke med Politi og Mulcter osv. kunne faae Folk til at møde for os, eller tage dem, enten de ville møde eller ikke. Dette er for en Un-

dersøgelse, foretagen af Folkethingets Delegerede, meget overflødig, thi i det enkelte overmaade sjældne Tilfælde, hvor nogen Borger vil undrage sig Efterlevelsen af Grundlovens Bud, vil man sikkert med fuldkommen Rolighed kunne undvære en saadan Mands Forklaring, og man kan være vis paa, at selve Lovens Gyldighed vil blive befæstet ved den almindelige Dadel, hvormed en saadan Optræden af en Borger ligeoverfor Grundloven og Repræsentationen vil blive modtagen. Jeg gjentager forøvrigt, at Sagen forekommer mig og synes at maatte være af den Betydning — om den end meget langtfra behøver at udsirække sig i det Omfang, som den ærede sidste Talers rige Phantasi har villet give den — at det vilde være — tillad mig at bruge dette Udtryk — upassende, om Forslagsstillerne ikke hentsillede til Thinget at afgjøre, om den skulde gaae til anden Behandling. Jeg tilføjer aabent, og det er, saavidt jeg veed, ogsaa mine ærede Medforslagsstilleres Mening, som det er min, at vi derefter omhyggeligt ville, ikke blot indbyrdes, men ogsaa med dem, der maatte have stemt med vort Forslag og bragt os den Fleerhed, der udfordres, hvis det skal gaae over til anden Behandling, overveie, hvorledes og hvorvidt Sagen kan fremmes, og jeg troer, at mit lange parlamentariske Liv og mine Medforslagsstilleres Anseelse i Thinget burde være Borgern for, at vi ikke letfindigt ville udsætte det andet Thing eller Regjeringen for en Situation, hvori ingen af dem bør bringes. Jeg tillader mig derfor paa Forslagsstillerens Vegne at anbefale de ærede Medlemmer at stemme for Sagens Overgang til anden Behandling, hvorved det jo endnu er forbeholdt, dersom man maatte finde Betænknelighed ved endelig at give den sit Bisald, og dersom den maatte komme til endelig Afgjørelse, da at stemme imod den.

Thurah: Jeg finder mig foranlediget til ligeoverfor de Ytringer, vi hørte fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgtreds (A. Hage), at fatte de ærede Forslagsstillerne for den besindige Rolighed, det værdige Alvor og den fulde Hensynstagen, som de navnlig gennem deres ærede Ordsvører have vidst at bevare under denne Sags Forhandling